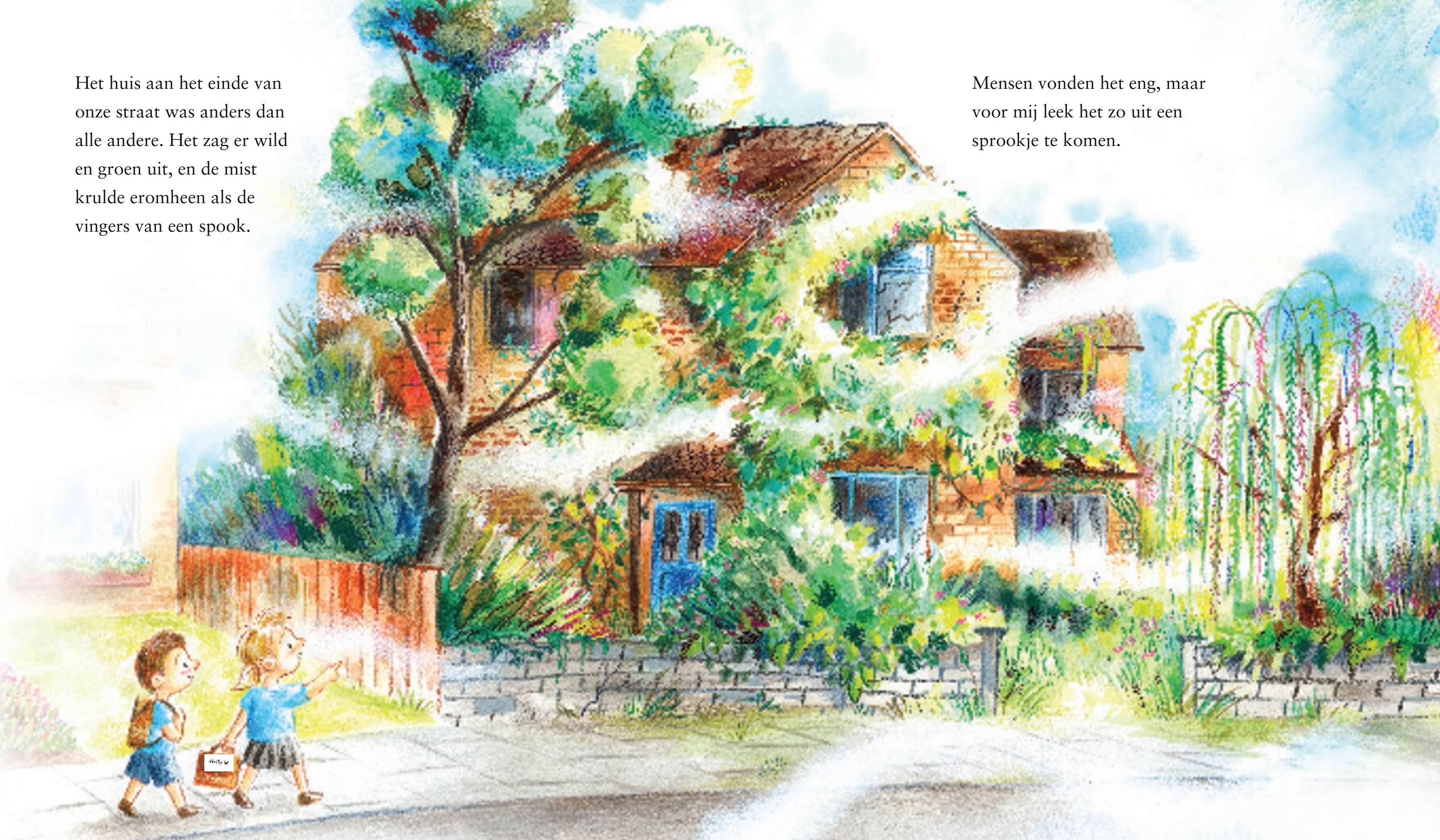

Het huis aan het einde van
onze straat was anders dan
alle andere. Het zag er wild
en groen uit, en de mist
krulde eromheen als de
vingers van een spook.

Mensen vonden het eng, maar
voor mij leek het zo uit een
sprookje te komen.

Het leek onbewoond, dus op een dag
besloot ik op verkenningstocht te
gaan.

‘Holly, kom terug. Je kunt
niet zomaar andermans
tuin insluipen,’ zei Arlo,
mijn broer. Maar ik
wilde alleen maar even
kijken.

Misschien was
het er toch eng.

Toen Arlo mama vertelde dat ik de tuin van het wilde huis in was geglipt, liet ze me beloven dat ik dat niet meer zou doen. Niet iedereen is vriendelijk, legde ze uit. Ik vroeg haar naar de persoon achter het raam.

‘Dat is mevrouw De Bruin. Ze komt niet zo vaak buiten, maar ze is niet eng. Waarschijnlijk was zij juist bang voor jou.’

's Avonds kon ik niet slapen. Ik dacht aan mevrouw De Bruin in haar grote huis, dat daar als een slapende reus in het donker en de regen lag. Ik wilde haar helemaal niet bang maken.